

René van der Velde

STIJN,
UITVINDER
zet een **TENT** op

met tekeningen van Georgien Overwater

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Mijn eerste uitvinding

HOE KOM JE VOOR DE ERGSTE
DRUKTE LANGS PARIJS?

Vandaag is onze vakantie naar Frankrijk begonnen. Mijn vader wilde graag vroeg wegrijden. 'Dan zijn we voor de ergste drukte langs Parijs!' zei hij.

Dat lukte niet helemaal. Want de ergste drukte was juist thuis al, toen de bagage in de auto moest. We hadden gisteravond onze tassen ingepakt. Alles stond samen met de kampeerspullen klaar in de gang. Toen konden we al zien dat dit nooit allemaal in de auto zou passen.

Het lag niet aan mij. Ik heb alleen maar kleren nodig op vakantie. Maar mijn moeder nam ook twee volle tassen met wortels en aardappelen mee. 'Heerlijk,' zei ze. 'Uit onze eigen tuin.'

En mijn vader had twee volle dozen met boeken klaargezet. 'Ik ga heel veel lezen,' zei hij, 'lekker in mijn nieuwe stoel.' Hij wees naar een enorme doos. Daar stond met koeienletters *super de luxe luierstool, met voetenbankje en extra zonnenscherm* op gedrukt.

Zullen we
deze
thuislaten?

Toen we vanmorgen met het inladen van de auto begonnen, bleek al na drie minuten dat de helft er niet in kon.

Ik kwam met de eerste goede uitvinding van vandaag.

‘Misschien moeten we Rom thuis laten! Dat scheelt lekker veel ruimte.’

Voor een vrolijk gesprek op vakantie hebben we mijn broer niet nodig. Rom is nooit vrolijk. En hij praat ook niet. Hij gromt alleen maar.

‘Grr!’

Dat bedoel ik dus.

Mijn vader vond het beter om het eerst nog maar eens opnieuw te proberen. Hij is goed in puzzelen, vooral die grote puzzels met duizend stukjes. En naast de auto stonden maar een paar honderd dingen klaar, dus dat moest wel lukken.

Hij zuchtte. ‘Vorig jaar paste het ook...’

‘Ja, maar toen had je jouw super de luxe luierstool nog niet met voetenbankje en extra...!’

‘Ja, ja, leuk dat je zo goed meedenkt.’ Mijn vader legde de luxe luierstool als eerste in de auto. ‘Heb je niks anders te doen dan mij voor de voeten lopen?’

Dit leek mij wel een goed moment om hem even alleen te laten.

Ik hoorde Roos keihard huilen. Roos is mijn

babyzusje. Ik ben dol op haar. En zij is dol op mij. Vooral op mijn stem. Want als ze mij hoort... is ze stil!

‘Roos? Waar zit je?’

Het huilen stopte direct. Zie je wel, het werkt altijd.

Toen ik de gang in stapte, zag ik mijn moeder met Roos op een koffer zitten.

‘Ach Stijn, wil jij nu even op Roos passen?’ vroeg ze.

Ik tilde Roos op mijn arm. Ze keek me stralend aan.

Op dat moment kwam Trash blaffend naar buiten rennen. Trash is onze hond. Trash betekent vuilnisbak. Maar hij is wel lief, hoor. Hij sprong boven op de tassen.

‘Trees wordt heel zenuwachtig van al die vakantiespullen,’ zei mijn moeder. ‘Wil jij hem alvast naar de burens brengen, Stijn?’

Mijn moeder weigert om mijn hond Trash te noemen. Dat vindt ze zielig.

Trash stond nog steeds te blaffen tussen de koffers. Dat zou ik ook doen als ik een mannetjeshond was en iemand noemde me Trees.

Roos begon zachtjes te huilen op mijn arm.

‘Ga je mee, Trash?’ riep ik.

Roos werd direct stil en Trash huppelde vrolijk achter me aan.

Ik liep met Roos op mijn arm achterom door de

tuin naar de buren. 'Joehoe, ik kom de logé brengen!'

De buurvrouw stond in de keuken. 'Mogen we kiezen?' Ze keek van Trash naar Roos.

Ik zei niks en Roos begon weer te huilen.

'Ik kies Trash,' zei de buurvrouw lachend.

Ik gaf mijn zusje een kus op haar hoofdje. 'Oké, dan gaat Roos met ons mee.'

Roos stopte weer met huilen en lachte naar me.

'Is de auto volgepakt?' vroeg de buurvrouw.

Ik grinnikte. 'Ja helemaal. Maar toen stond de helft er nog naast. Dus mijn vader is maar weer opnieuw begonnen.'

'Ja, dat ken ik,' zei de buurvrouw. 'Mijn man wil ook altijd veel te veel meenemen, daarom hebben wij dit jaar een bakkie gekocht.'

'Een bakkie?'

'Ja, zo'n grote bak, voor boven op de auto.' De buurvrouw spreidde haar handen wijd uit. 'Daar kan heel veel in.'

'Maar jullie hebben toch al een aanhanger achter de auto?'

De buurvrouw lachte. 'Ja, die gaat ook helemaal vol.'

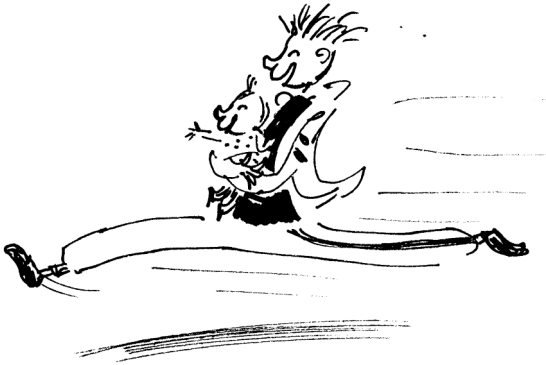
Plotseling kreeg ik een goed idee. 'Mogen wij die aanhanger lenen?'

De buurvrouw aaide over de kop van Trash. 'Ja hoor, dat lijkt

me een prima ruil. Wij de hond en jullie het wagentje.'

Ik sprong omhoog. 'Ik ga het meteen aan mijn vader vertellen!'

Roos vond het alvast een goed plan. Zij schaterde het uit terwijl ik naar huis rende.

'Een aanhangwagen? Nee hoor, die heb ik niet nodig.' Mijn vader stond met zweet op zijn voorhoofd tegen een doos met boeken aan te duwen. 'De burens hebben maar een klein autootje, dan kun je niet zonder zo'n aanhangwagen.'

Ik had het kunnen weten. Mijn vader gebruikt alleen maar een goed idee als hij het zelf verzonnen heeft.

'Wij hebben een grote auto, daar kan lekker veel in.' Mijn vader had de doos op zijn plaats geduwd en stond nu met twee koffers van Rom in zijn handen. Vorig jaar pasten alle kleren van Rom in één klein tasje. Maar nu hij verkering heeft met Sasja, puilt zijn

kledingkast uit. En alles moet mee. Er staat ook nog een zak met schoenen van Rom te wachten naast de auto. Een grote zak, want Rom heeft maat 46!

Ik zei maar niks meer. Ook niet over het nieuwe bakkie van de burenen.

En inderdaad, mijn vader had gelijk. Na veel geschuif, geduw en gesjor, paste alles er toch echt in.

Tenminste, zo leek het. Mijn vader startte de auto.

‘Riemen vast, jongens. De familie Van Veen kan vertrekken!’ Hij keek op zijn horloge. ‘Als mama nu ook een beetje opschiet, zijn we toch nog voor de drukte langs Parijs.’

Toen kwam mijn moeder met mijn zusje op haar arm naar buiten. ‘Jullie waren Roos toch niet vergeten, hé?’

‘Nee hoor, natuurlijk niet.’ Mijn vader wees naar een piepklein plekje tussen mij en Rom.

Daar had Rom duidelijk niet op gerekend. ‘Grr!’

‘En haar spulletjes moeten ook nog mee,’ zei mijn moeder. ‘Die staan in de gang.’

‘Eh, ja natuurlijk.’ Mijn vader stapte weer uit. ‘Is het één tas?’

Sasja

